

Savanorė per pusmetį pamilo Lietuvą

Andrius GRYGELAITIS

Spalio pradžioje Vilkaviškio „Aušros“ gimnazijoje savanoriauti pradėjusi sakartvelietė Gvantsa Todua vos atvykusi pajuto kultūrinį šoką. Šiandien 27-erių mergina įspūdį apie Lietuvą pakeitusi kardinaliai.

▲ Sakartvelietė Gvantsa Todua (dešinėje) artimiausius ryšius Vilkaviškyje užmezgė su „Aušros“ gimnazijos direktoriaus pavaduotoja ugdymui Rasa Laukaitiene. Savanorė ją netgi vadina savo lietuve mama. Autoriaus nuotr.

vo daug šalčiau nei gimtinėje. Vos pradėjusi savanoriauti „Aušros“ gimnazijoje Gvantsa buvo bepradedanti gailėtis šio žingsnio.

„Mano tautos žmonės – atviri, daug bendraujantys. Labai greitai pastebėjau, kad lietuviai – visiškai mūsų priešingybė. Pirmą savaitę su daug kuo stengiausi užmegzti kontaktus, tačiau atrodė, jog visi mane ignoruoja. Tuomet internete ėmiau ieškoti lietuviškų žodžių ir jau kitą savaitę su žmonėmis pradėjau sveikintis lietuviškai. Reikalai kaipmat ėmė taisyti. Kai vėliau paklausiau mokinių, kodėl iš pradžių manęs vengė, buvo atsakyta, kad lietuviams reikia laiko apsiprasti su naujais žmonėmis“, – prisiminė G. Todua.

Prisideda prie renginių

Šiandien šaunią savanorę geriausiai žodžiais mini visa gimnazijos bendruomenė. Per trumpą laiką mergina gebėjo rasti kelią į palyginti uždarų lietuvių širdis.

Savanoriaudama „Aušroje“ Gvantsa prisideda beveik prie visų įstaigos renginių. Mergina dažnai susitinka su mokiniais, pasakoja jiems apie savo gimtinę, lygina Sakartvelą su Lietuva, kalbasi tolerancijos ir panašiomis temomis.

Vieną įsimintiniausių renginių ji organizavo prieš žiemos šventes.

„Vykdėme akciją „Paslaptį Kalėdų Senelis“. Tai – žaidimas, kai dalyviai iš dėžės turėjo ištraukti lapelį su kito žmogaus vardu bei pavarde, taip išparei-

godami tapti slaptu jo Kalėdų Seneliu ir kaip nors tą asmenį pradžiuginti. Prie šios akcijos prisijungė per 150 mokyklos bendruomenės narių – nuo direktoriaus iki mokinių, nuo pedagogų iki valgyklos darbuotojų. Visi buvo labai laimingi. Tai – geras žaidimas siekiant stiprinti bendruomenės ryšius, geriau pažinti vienas kitą“, – pasakojo pašnekovė.

Svetinga tauta

Kalbėdama apie gimtinę G. Todua labai džiaugėsi, kad jos šalies ir Lietuvos prezidentai pernai pasirašė susitarimą, pagal kurį lietuviai kaip alternatyvą Gruzijai įteisino Sakartvelo pavadinimą. Savo ruožtu sakartveliečiai anksčiau vartotą slavišką Lietuvos pavadinimo versiją Litva pakeitė į originalų vardą Lietuva. Anot Gvantsos, Gruzijos pavadinimas tiek jai, tiek tautiečiams nėra malonus.

Mergina pasakojo, jog Sakartvelas, kaip ir Lietuva, yra labai maža valstybė, o labiausiai užsieniečiams neįprasta pasirodo jų rašto sistema. Taip pat savanorė išskyrė savo tautiečių svetingumą.

„Mums nereikia pranešti kitiems, kad einame pas juos į svečius. Jei norime, tai ir einame. Mes turime posakį, kad svečiai – Dievo dovana. Visada esame pasiruošę juos priimti“, – šypsojosi Gvantsa.

Situacija Lietuvos mokyklose viešniai pasirodė kiek neįprasta. Savanorė stebėjosi, kad pamokos prasideda anksti ir tęsiasi kone iki vakaro. Sakartvele mokiniai į mokyklą renkasi nuo 9 val. ir joje būna ilgiausiai iki 14 val. Be to, Gvantsos tautiečiai ugdymo įstaigose nedėvi uniformų.

„Nuostabu, kaip lietuviai mokiniai gali būti talentingi mokymams ir matematikos, ir biologijos ar chemijos, tuo pačiu metu jie dar yra puikūs dailininkai ar šokėjai. Savanoriaudama Vilkaviškyje pamilau visus gimnazistus. Labai jais didžiuojuosi. Tai – puikus miestas, puiki mokykla, puiki bendruomenė“, – kalbėjo G. Todua.

☒ Nukelta į 7 p.

Savanorė per pusmetį pamilo Lietuvą

☒ Atkelta iš 5 p.

Dar sugrįš

Gvantsa sakė per pusmetį visiškai pakeitusi nuomonę apie Lietuvą. Savanorė pažadėjo visur, kur nuvyks, griauti mitus apie lietuvius ir apibūdinti juos tik kaip gerus, nuoširdžius žmones.

Prieš kurį laiką mergina buvo grįžusi į Sakartvelą, kur dalyvavo draugės vestuvėse. Jau po savaitės Gvantsa ėmė ilgėtis mūsų šalies.

„Nemaniau, kad taip gali nutikti. Labai ilgėjausi savo buto Lietuvoje, čia likusių žmonių. Ypač artimą ryšį užmezgėme su gimnazijos direktoriaus pavaduotoja ugdymui Rasa Laukaitiene. Ją vadinu savo lietuve mama“, – juokėsi pašnekovė.

Viešniai Lietuvoje labai patinka ir maistas, ypač cepelinai bei šaltibarščiai. „Žinau, kad jūs šaltibarščius valgote tik vasarą, tačiau aš jais gardžiavausi visą žiemą“, – pasakojo G. Todua.

Iš Lietuvos savanorė ketina išvykti gegužės pabaigoje, gimnazijoje nuskambėjus paskutiniam skambučiui.

Tiesa, vizitas tėvynėje turėtų būti trumpas, nes birželį sakartvelietė vėl ketina grįžti į mūsų šalį ir dirbti mokinių vasaros stovyklose.

Kol dar neturi trisdešimties metų, Gvantsa norėtų savanoriauti ir ateityje, tačiau jau ne Lietuvoje.

Sakartvelietė G. Todua svajoja iš arčiau susipažinti su Maroko kultūra bei pročiais.